

78. Arrogantiequote

Politieke dierendag 2009 - vervolg

In de loop der jaren heb ik de gemeente-pagina in de lokale krant zien groeien. Was het aanvankelijk een bescheiden kolom, nu claimt de gemeente waar ik woon meer dan een hele bladzij; het formaat van de krant is daarbij hetzelfde gebleven. De redenering is waarschijnlijk - even gerekend - 5 vierkante cm per bewoner per jaar, dat moet toch kunnen. De gebruikte letter is vergroot, maar om die betere leesbaarheid weer teniet te doen, wordt de tekst afgedrukt tegen de achtergrond van een steunkleur. Schrale troost, men heeft op kosten van de belastingbetaler blijkbaar een niet al te dure grafische ontwerper ingeschakeld. Of juist een heel dure? U mag het zeggen.

De landelijke politiek profileert zich navenant met dure TV-spotjes, dure folders in de bus en dure zogeheten beleidsverkopers. Beleid is een voorbehoedsmiddel voor gezond verstand, beleid moet verkocht worden, het is gedegradeerd tot handelswaar. Draagvlak dat er onder de bevolking niet is, kan gewoon gemiddeld, dat wil zeggen gekwacht worden. Betaling geschiedt via uw fiscale nummer. Klachten kunt u nu inspreken, dan wordt u automatisch afgeluisterd. Wij kunnen u helaas niet persoonlijk te woord staan; de zetel van onze regering is verplaatst naar postbus 51; het condoleance-register is geopend.

Ter zake. Zelden word ik opgebeld door een klokkeluider. Maar het is toch een keer gebeurd. Het volgende wettenpaar blijkt in de maak te zijn. 1. Cement, hout boven een bepaalde lengte en sommig ander bouw materiaal en bouw gereedschap mogen binnenkort niet meer verkocht worden aan niet-geregistreerde aannemers/klussenbedrijven. 2. Een verbod om zelf aan zijn huis te (ver)bouwen. De argumentatie luidt: een onbevoegde kan geen verantwoordelijkheid dragen voor de risico's die hij tijdens het (ver)bouwen loopt. De kosten van de gezondheidszorg rijzen al genoeg de pan uit. Bovendien wordt belasting omzeild hetgeen schadelijk is voor de economie. Zo moet het ons door de parlementaire strot gejaagd worden. Volgens de bekende overvaltechniek gepaard gaande met gepaste publiciteit, waarvoor 20 miljoen uitgetrokken zou zijn; ruim een euro p.p. Eigen verantwoordelijkheid is van ondergeschikt belang; integendeel, het leven moet zoveel mogelijk via de overheid worden geleid. Dat het gaat om het scheppen van controlemiddelen om (meer) macht te kunnen uitoefenen en daarmee de weg te effenen voor een totalitaire staat, zal niemand ooit toegeven. Daarop rust een politiek taboe, zoals op elk voorstel tot functionele scheiding (zie nr. 34 en 35) een taboe lijkt te rusten. Het minste wat we zouden kunnen doen is om aan artikel x en y (zie nr. 77) toe te voegen:

Grondwet art. z

- 1. Het is overheidsorganen verboden reclame te maken.*
- 2. Het vorige lid geldt eveneens voor andere methoden van meningsbeïnvloeding.*
- 3. Voor politieke partijen en parlementsleden geldt geen reclameverbod.*

Ik zeg "zouden", want er kleeft een bezwaar aan een dergelijke wet. Reclame maakt (zoals al in nr. 7 n.a.v. de schuimquote betoogd) de arrogantie van de macht meetbaar, en die graadmeter zouden we bij een reclameverbod gaan missen. De kosten van invoering van een wettelijke maatregel belopen een zeker bedrag, reclame is een zeker percentage daarvan, dat is de arrogantiequote. Dus:

Grondwet art. z'

De overheid is verplicht van elke wettelijke maatregel de arrogantiequote te publiceren.

Uw columnist, V.L.